

İslamiyet ve ırçılık

Hz. Osman'dan (ra) sonraki dönemin doğru tahlilini yapabilmek için şu üç olayın anlaşılması lazımdır.

Birincisi Hz. Ali (ra) ile Hz. Ayşe (ra) arasındaki Cemel olayıdır. Burada yaşanan adaleti mahza (Peygamber Efendimizin (asm) yaşadığı dönem ve diğer üç halife dönemimdeki adalet) ile adaleti izafiyenin (göreceli adalet) mücadelesidir ki her iki taraftan hem ölenler hem de öldürülenler şehittir. Bu olay diğerlerinden çok farklıdır.

İkincisi ise Hz. Ali (ra) ile Hz. Muaviye (ra) arasındaki mücadeledir ki bu da hilafet ile saltanatın mücadelesidir. Hz. Ali (ra) hilafeti, Hz. Muaviye (ra) ise saltanatı savunmuştur. Haklı olan Hz. Ali Efendiniz (ra) mağlup oldu, saltanat galip geldi, halifelik babadan oğula geçti. İşte Asr-ı Saadet anlayışından kopuş bu olaydan sonra başladı.

Üçüncüsü ise Hz. Hüseyin ile Yezid arasındaki mücadeledir ki bu da ümmetçilik ile ırkçılığın mücadelesidir. İşte İslam'a ilk ırkçılık illeti Yezid'le girdi ve diğer ırklar arasındaki husumet bu dönemde başladı. Hz. Hüseyin Efendimiz (ra) İslam ümmetçiliğini, Yezid ise Arap milliyetçiliğini savundu. Bu olayda da haklı olan mağlup oldu. Musallat ile aynı kökünden gelen saltanat ve ırkçılık bu ümmetin başına musallat oldu. Bundan kurtulup, Asr-ı Saadet dönemi gibi hürriyet ve adalet güneşi de İslam âleminde tam olarak doğamadı. Saltanatın uygulandığı dönemlerde pek çok adalet örnekleri vardır, pek çok da adil ve güzel medeniyetler kurulmuştur. Bu dönemlerde veli padişahlar da gelmiştir fakat bu, gerçekleri değiştirememiştir. Hz. Bediüzzaman örnek olarak, Asr-ı Saadet ve Ömer Bin Abdülaziz dönemini gösteriyor ve mealen diyor ki, 'Risale-i Nur, dört halife dönemi ile Hz. Hasan (ra) ve Hz. Hüseyin'in (ra) altı aylık döneminin devamıdır.

Kuzey Afrika'nın bölünme fikrini ortaya koyan Fransız filozof Rane Laboume, özetle şunları söylüyor, 'Ben Kuzey Afrika'yı araştırdım, orada halkın yarısı Arap, yarısı ise Berberi olduğunu gördüm. İlk başta onlar, Araplık Berberilik nedir bilmiyorlardı ve düşünmüyorlardı. Araştırmaya devam ettim, Berberilerin milliyetçi, Arapların ise daha dindar olduğunu gördüm. Dindar Arapları, dinden uzaklaştırmak için taklitçi ve sözde aydınlarla bilimsel meseleleri çarpıtarak gündeme taşıttım. Onlar dinden uzaklaşmaya başladılar. Milliyetçiler içinde de dini, milliyetçiliği yoğurarak yaymaya başladık. O zaman iki kavmin arası açılmaya başladı.'

Necip Fazıl Kısakürek, bazen siyasal İslamcılarla bazen de ülkücülerle birlikte olmuştu. Ona, 'Bir yerde dur, niçin bir burada bir orada duruyorsun.' dendiğinde O, 'Ben ülkücülerle siyasal İslamcıları kaynak yapmayı yani birleştirmeyi düşündüm fakat sarı metal ile demir kaynak tutmadığı gibi bunlar da kaynak tutmadı.' demiştir. Hz. Bediüzzaman, 'Frenk illeti tâbir ettiğimiz ırkçılık, unsurculuk fikriyle Avrupa, âlem-i İslami parçalamak için içimize bu frenk illetini aşılamış.' diyor. 1

Bir gün Peygamber Efendimiz (asm), Yahudilerin lanetli kavim olduğunu söyledi. Sahabeden birisi bunun nedenini sorunca, Peygamberimiz (asm), 'Onlar peygamber öldürdüler.' dedi. Sahabe bu sefer, 'Ey Allah'ın Resulü, onların

dedelerinin dedeleri peygamber öldürdü. Bunlar niçin mesul olsun?’ deyince, Peygamber Efendimiz (asm), ‘Onlar da lanetlidir, çünkü onlar o işi yapan dedeleri ve kavimleri ile övünüyorlar.’ dedi.

Peygamberimizden (asm) sordular, ‘Kişinin soyunu, sülâlesini (kavmini) sevmesi ırkçılık sayılır mı?’. O şöyle cevap verdi, ‘Hayır. Lâkin kişinin kavmine zulümde yardımcı olması asabiyettir/kavmiyetçiliktir.’. Milliyetçilik, eğer kişilerin kendi soydaşlarını, yakınlarını, sülâlesini ve kendi ırkından olanları kalkındırmak ve geliştirmek istemesi ise güzeldir. Bu kişi, mümkün olduğunda diğer ırkların da kalkınmasın yardımcı olmaya çalışırsa ve kendi ırkı ile övünüp zulmüne şerik olmazsa, bu durum ırkçılık sayılmaz.

Bediüzzaman, ırkçılığın Emeviler zamanında İslam’a büyük bir zarar verdiğini ve diğer ırkları küstürdüğünü söylüyor. Irkçılık, bu zamanda da o zamana nispeten daha büyük bir tehlikedir. Çünkü diğer ırkların küsmesine neden olur. Türkiye Cumhuriyeti, Türk ırkının üstünlüğü esasına ve ilkelerine göre kurulduğundan, kolayca demokrasiye geçemiyor. Bu durum diğer ırkların küsmesine sebep oluyor. Bediüzzaman, “Türk milleti dünyanın her tarafında Müslüman olduğundan onların ırkçılıkları İslâmiyet’le mezc olmuş, kabil-i tefrik değil. Türk, Müslüman demektir. Hattâ Müslüman olmayan kısmı, Türklükten de çıkmışlar. Türk gibi Araplarda da Araplık ve Arap milliyeti İslâmiyet’le mezc olmuş ve olmak lâzımdır. Hakikî milliyetleri İslâmiyet’tir. O kâfidir. Irkçılık, bütün bütün bir tehlike-i azîmdir”² diyor. Bediüzzaman ayrıca, “Milliyetimizi yalnız İslamiyet biliyorum. Milletimiz bir vücuttur. Ruhu İslamiyet, akli Kur’ân ve imandır”³ diyerek, iman ve Kur’ân kardeşliğinin bize kâfi geleceğin ifade ediyor.

Dipnotlar:

1- Emirdağ s548

2- Emirdağ s610

3- Münazarat s99